

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 124/2567

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ บริษัท ต. โจทก์ร่วม นางสาว จ. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 226, ป.วิ.อ. มาตรา 226/1, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า พ.ศ. 2539 มาตรา 26, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า พ.ศ. 2539 มาตรา 40, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 31, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70

ย่อ / หลักกฎหมาย

พฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 ที่โฆษณาภาพตัวอย่างเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมไว้เพื่อให้ลูกค้าสามารถสั่งผลิตเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนดังกล่าวได้ และเคยผลิตเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนดังกล่าวให้แก่ลูกค้ารายอื่นมาแล้ว ประกอบกับการที่ ว. สั่งให้จำเลยที่ 1 ผลิตเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ตามแบบที่จำเลยที่ 1 โฆษณาอยู่แล้ว โดยไม่ได้นำภาพลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ มาให้จำเลยที่ 1 ใช้ผลิตเสื้อกีฬา หรือสั่งให้จำเลยที่ 1 ออกแบบภาพลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ขึ้นมาใหม่ แล้วนำไปผลิตเสื้อกีฬา ย่อมชี้ให้เห็นโดยชัดแจ้งว่าจำเลยที่ 1 รู้อยู่แล้วหรือมีเหตุอันควรรู้อยู่แล้วว่าลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วม โดยมีเจตนาขายเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนดังกล่าวอยู่ก่อนแล้ว การที่ ว. สั่งผลิตเสื้อกีฬาตามแบบที่จำเลยที่ 1 โฆษณาเป็นเพียงการแสวงหาพยานหลักฐานมาเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยที่ 1 ถ้อยคำได้ว่า ว. เป็นผู้ก่อให้เกิดจำเลยที่ 1 กระทำความผิด โจทก์ร่วมจึงเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัยซึ่งมีอำนาจร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ 1 ได้ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง พยานหลักฐานที่เกิดจากการสั่งซื้อเสื้อกีฬาดังกล่าวสามารถรับฟังเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยที่ 1 ได้ กรณีไม่ใช่พยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบหรือพยานหลักฐานที่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ อันจะต้องห้ามมิให้รับฟังตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 226 และมาตรา 226/1 การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า ตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) คดีนี้โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าเสียหายฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วม อันเป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา เมื่อคดีส่วนอาญาฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 กระทำผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมเพื่อการค้า โจทก์ร่วมจึงมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1 ได้ตามคำร้องในคดีส่วนแพ่ง แม้โจทก์ร่วมไม่ได้ฎีกา แต่ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและพิพากษาคดีส่วนแพ่งให้แก่โจทก์ร่วมได้ เพราะปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 40 วรรคสอง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4, 6, 8, 15, 27, 31,

61, 70, 75, 76 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83 ribsongกลาง และสั่งจ่ายเงินค่าปรับฐานละเมิดลิขสิทธิ์กึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ระหว่างพิจารณา บริษัท ต. ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางอนุญาต และโจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าเสียหายฐานละเมิดลิขสิทธิ์ จำนวน 300,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ และให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยทั้งสองไม่ต้องรับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายให้แก่โจทก์ร่วม ขอให้ยกคำร้อง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) ให้ลงโทษปรับ 50,000 บาท กับให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินจำนวน 5,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปีของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทน (วันที่ 16 สิงหาคม 2564) เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยที่ 1 จะชำระแก่โจทก์ร่วมเสร็จสิ้น ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์ร่วมกับจำเลยที่ 1 ให้เป็นพับ ribsongกลาง ให้จ่ายเงินค่าปรับฐานละเมิดลิขสิทธิ์กึ่งหนึ่งให้แก่โจทก์ร่วมซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ยกฟ้องจำเลยที่ 2 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์ร่วมกับจำเลยที่ 2 ให้เป็นพับ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 1 ด้วย ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งระหว่างโจทก์ร่วมและจำเลยที่ 1 ทั้งสองชั้นศาลให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษา

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังได้ว่า โจทก์ร่วมเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายของประเทศญี่ปุ่น มีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศญี่ปุ่นตลอดระยะเวลาในการสร้างสรรค์งานและเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในฐานะผู้สร้างสรรค์งานศิลปกรรม ลักษณะงานจิตรกรรมตัวการ์ตูนชื่อ มังก้า ดี. ลูฟี่ (Monkey D. Luffy) ในชุดวันพีซ (One Piece) ซึ่งได้โฆษณาครั้งแรกที่ประเทศญี่ปุ่นเมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2542 โจทก์ร่วมมอบอำนาจให้บริษัท ต. เป็นตัวแทนในการปกป้องและบังคับใช้สิทธิเกี่ยวกับการ์ตูนวันพีซ ให้มีอำนาจมอบอำนาจช่วงได้ บริษัท ต. มอบอำนาจช่วงให้บริษัท น. และบริษัท น.

มอบอำนาจช่วงให้แก่นายณัฐวรรณหรือนายสุริยา จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของร้าน อ. และเป็นเจ้าของเพจเฟซบุ๊ก ชื่อเพจ อ. เสือกีฬาพิมพ์ลาย จำเลยที่ 1 ได้โฆษณาภาพเสื้อกีฬาที่มีลายการ์ตูนมังก้า ดี. ลูฟี่ ซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมในเพจดังกล่าว เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2563 นายวรุฒิทีมงานของนายณัฐวรรณหรือนายสุริยา ซึ่งใช้ชื่อในเฟซบุ๊กว่า T. ได้ติดต่อเพจ อ. เสือกีฬาพิมพ์ลายของจำเลยที่ 1 และว่าจ้างให้จำเลยที่ 1 ผลิตเสื้อกีฬาที่มีลายการ์ตูนมังก้า ดี. ลูฟี่ จำนวน 12 ตัว ราคาตัวละ 250 บาท ค่าจัดส่ง 100 บาท รวมเป็นเงิน 3,100 บาท โดยได้โอนเงินมัดจำจำนวน 1,000 บาท ไปที่บัญชีธนาคาร ท. ชื่อบัญชี อ. เสือกีฬาพิมพ์ลาย และโอนเงินส่วนที่เหลือจำนวน 2,100 บาท ไปยังบัญชีดังกล่าวด้วย จากนั้นจำเลยที่ 1 ผลิตเสื้อกีฬาให้ตามคำสั่งของนายวรุฒิและส่งไปให้แก่นายณัฐวรรณหรือนายสุริยา โดยปรากฏชื่อผู้ส่งที่กล่องสินค้าว่า ร้าน อ. ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจเข้าตรวจค้นร้าน อ. ของจำเลยที่ 1 พบใบสั่งงานออกแบบเสื้อกีฬาพิมพ์ลายที่มีข้อความว่า รูปวันพีซอยู่ที่ด้านหลังของภาพเสื้อ และปรากฏภาพการออกแบบเสื้อกีฬาที่มีลายการ์ตูนมังก้า ดี. ลูฟี่ อยู่ในเครื่องคอมพิวเตอร์ภายในร้าน กับเอกสารการสั่งผลิตเสื้อกีฬาที่มีลายการ์ตูนดังกล่าวจากลูกค้ารายอื่นของจำเลยที่ 1 สำหรับคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 โจทก์และโจทก์

ร่วมไม่ได้อุทธรณ์และฎีกา คดีจึงฟังเป็นยุติไปตามคำพิพากษา

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของ โจทก์ว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) ดังที่ โจทก์ฟ้องหรือไม่ เห็นว่า แม้นายวรวุฒิซึ่งเป็นทีมงานของนาย ณัฐวรรณหรือสุริยา ผู้รับมอบอำนาจช่วงของบริษัท น. จะเป็นผู้สั่งให้จำเลยที่ 1 ผลิตเสื้อกีฬามี ลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วม แต่เมื่อพิจารณาบทสนทนาเกี่ยวกับการสั่งผลิตเสื้อกีฬาล้วนแล้วแต่ได้ความว่า ภาพตัวอย่างเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ซึ่งนายวรวุฒิ นำมาใช้เป็นตัวอย่างในการสั่งผลิตเสื้อกีฬานั้นเป็นภาพตัวอย่างเสื้อกีฬานี้ปรากฏอยู่ในหน้าเพจ เฟซบุ๊ก อ. เสื้อกีฬามีพลายของจำเลยที่ 1 เอง โดยในบทสนทนาดังกล่าว นายวรวุฒิแจ้งว่าเอา แบบเดิมแต่ให้ใส่คำว่า T. ซึ่งเป็นชื่อเฟซบุ๊กของนายวรวุฒิที่ด้านหน้าเสื้อตรงกลาง และให้ใส่ ข้อความที่ด้านหลังเสื้อด้วย โดยนายวรวุฒิไม่ได้กล่าวถึงลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ แต่อย่างใด ร้าน อ. เสื้อกีฬามีพลาย ออกแบบข้อความที่ด้านหน้าและด้านหลังเสื้อกีฬาส่งแล้วส่งแบบเสื้อกีฬายังคงมีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ตามแบบภาพตัวอย่างเสื้อกีฬานี้ปรากฏอยู่ในหน้าเพจเฟซบุ๊กร้าน อ. เสื้อกีฬามีพลายให้นายวรวุฒิดู เมื่อนายวรวุฒิตกลงและโอนเงินค่าเสื้อกีฬาส่งให้ร้าน อ. เสื้อกีฬามีพลายก็ผลิตเสื้อกีฬาดังกล่าวส่งให้แก่นายณัฐวรรณหรือสุริยา ทั้งข้อเท็จจริง ได้ความว่า จำเลยที่ 1 เคยผลิตเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ให้แก่ลูกค้ารายอื่นมาแล้ว ตาม ใบสั่งงานออกแบบเสื้อกีฬามีพลายที่มีข้อความว่า รูปวันพีซ อยู่ที่ด้านหน้าของภาพเสื้อ และ ปรากฏภาพการออกแบบเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ อยู่ในเครื่องคอมพิวเตอร์ภายใน ร้าน อ. ของจำเลยที่ 1 กับเอกสารการสั่งผลิตเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนดังกล่าวจากลูกค้ารายอื่นของ จำเลยที่ 1 ก่อนที่นายวรวุฒิจะสั่งให้จำเลยที่ 1 ผลิตเสื้อกีฬานี้ ซึ่งภาพเสื้อกีฬานี้บางภาพก็มีลาย การ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ เหมือนกับภาพตัวอย่างเสื้อกีฬานี้ปรากฏอยู่ในหน้าเพจเฟซบุ๊กร้าน อ. เสื้อกีฬามีพลายที่ให้นายวรวุฒิใช้เป็นตัวอย่างในการสั่งผลิตเสื้อกีฬานี้ด้วย จำเลยที่ 1 ไม่น่าสับสนหลักฐาน พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมในส่วนนี้ แต่กลับได้ความจากจำเลยที่ 1 เบิกความตอบคำถาม คำนวณโจทก์ยอมรับว่า ตามเอกสารหมายเลข จ.5 เป็นภาพเพจเฟซบุ๊ก อ. เสื้อกีฬามีพลายของจำเลยที่ 1 ซึ่งมีภาพเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนวันพีซอีกหลายหนึ่งด้วย โดยแบบเสื้อกีฬาดังกล่าวจำเลยที่ 1 ได้นำมาลงในเพจเฟซบุ๊กอยู่ก่อนแล้ว ส่วนภาพเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีลายการ์ตูนวันพีซปรากฏอยู่ ตามเอกสารหมายเลข จ.16 เป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ตั้งอยู่ที่ร้าน อ. เสื้อกีฬามีพลายของจำเลยที่ 1 และภาพเสื้อกีฬาดังกล่าวตามเอกสารหมายเลข จ.16 เป็นเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนวันพีซสั่งซื้อโดยปรากฏภาพลาย การ์ตูนวันพีซเช่นเดียวกับที่นายวรวุฒิสั่งซื้อ จากพฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 ที่โฆษณาภาพตัวอย่าง เสื้อกีฬามีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมไว้เพื่อให้ลูกค้าสามารถสั่ง ผลิตเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนดังกล่าวได้ และเคยผลิตเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนดังกล่าวให้แก่ลูกค้า รายอื่นมาแล้ว ประกอบกับการที่นายวรวุฒิสั่งให้จำเลยที่ 1 ผลิตเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ตามแบบที่จำเลยที่ 1 โฆษณาอยู่แล้ว โดยไม่ได้นำภาพลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ มาให้จำเลยที่ 1 ใช้ ผลิตเสื้อกีฬานี้หรือสั่งให้จำเลยที่ 1 ออกแบบภาพลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ขึ้นมาใหม่ แล้วนำไปผลิต เสื้อกีฬานี้แต่อย่างใด ย่อมชี้ให้เห็นโดยชัดแจ้งว่าจำเลยที่ 1 รู้อยู่แล้วหรือมีเหตุอันควรรู้ว่าลายการ์ตูน มังกี้ ดี. ลูฟี่ เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมโดยมีเจตนาเสนอขายเสื้อกีฬามีลายการ์ตูน ดังกล่าวอยู่ก่อนแล้ว การที่นายวรวุฒิสั่งผลิตเสื้อกีฬาดังกล่าวตามแบบที่จำเลยที่ 1 โฆษณา เป็นเพียงการ แสวงหาพยานหลักฐานมาเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยที่ 1 ถือไม่ได้ว่านายวรวุฒิเป็นผู้ก่อให้เกิด

จำเลยที่ 1 กระทำความผิด โจทก์ร่วมจึงเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัยซึ่งมีอำนาจร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ 1 ได้ และโจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง พยานหลักฐานที่เกิดจากการสืบข้อเท็จจริงดังกล่าวสามารถรับฟังเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยที่ 1 ได้ กรณีไม่ใช่พยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบหรือพยานหลักฐานที่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ อันจะต้องห้ามมิให้รับฟังตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 และมาตรา 226/1 ดังที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษวินิจฉัยการกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) ดังที่โจทก์ฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษพิพากษามานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น อนึ่ง ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาลงโทษปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 50,000 บาท โดยมีได้กำหนดวิธีการไว้ว่าหากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับจะจัดการอย่างไรต่อไป นั้นเพื่อประโยชน์ในการบังคับคดีตามโทษปรับดังกล่าว จึงเห็นสมควรแก้ไขในส่วนนี้ และเนื่องจากคดีนี้โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้จำเลยที่ 1 ชดเชยค่าเสียหายฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วม อันเป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา เมื่อคดีส่วนอาญาฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 กระทำผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมเพื่อการค้า โจทก์ร่วมจึงมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1 ได้ตามคำร้องในคดีส่วนแพ่ง แม้โจทก์ร่วมไม่ได้ฎีกา แต่ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและพิพากษาคดีส่วนแพ่งให้แก่โจทก์ร่วมได้ เพราะปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 40 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 225 พิเคราะห์พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดแล้ว เห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายให้แก่โจทก์ร่วมตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีในส่วนของจำเลยที่ 1 ตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งระหว่างโจทก์ร่วมและจำเลยที่ 1 ในชั้นอุทธรณ์และฎีกาให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ

องค์คณะ

อภิชาติ ภูมิบุตร · มัณฑรี อุชชิน · สถาพร วงศ์ตระกูลรักษา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/124/2567>